

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 czerwca 2017 r.,
sprawy **J. M.**
skazanego z art. 294 § 1 w zw. z art. 12 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 września 2016 r., II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.
z dnia 18 lutego 2015 r., II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego J. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 roku, sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w T. skazał J. M. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat próby. Solidarnie od oskarżonych H. C., K. W. i J. M. orzeczono obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz wskazanych osób pokrzywdzonych.

Od tego orzeczenia apelację w części dotyczącej oskarżonego J. M. wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w zakresie pkt. III, V, VI i VII

wyroku - zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony popełnił przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 4 k.k., wskazując że z całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wyprowadzić można jeden słuszny wniosek, iż w działaniu oskarżonego J. M. brak jest znamion czynu zabronionego.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 września 2016 roku, w sprawie II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie sądu I instancji.

Od zapadłego wyroku Sądu Odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego J. M., zaskarżając orzeczenie w części utrzymującej w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w T., zarzucił mu naruszenie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., będące bezwzględną przyczyną odwoławczą polegającą na wydaniu orzeczenia w toku sprawy przez sędziego, którego sprawa dotyczyła bezpośrednio, a wskutek czego podlegającego wyłączeniu na podstawie art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k.

Na tej podstawie obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz wyroku Sądu Okręgowego w T. i przekazanie temu ostatniemu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Podnosząc zarzut naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. i twierdząc, iż Sędzia orzekająca w Sądzie I instancji podlegała wyłączeniu od rozpoznania sprawy z mocy prawa – w oparciu o przepis z art. 40 § 1 pkt 1 k.p.k. – obrońca nie wskazał na żadne konkretne okoliczności uzasadniające wyłączenie sędziego rozpoznającego sprawę w Sądzie Okręgowym. Podniósł bowiem tylko, że Sędzia orzekająca w składzie tego Sądu (Sędzia SO J. K. G.) wydała wyrok pod wpływem presji społeczno-politycznej. Wyrazem tego – w ocenie skarżącego – miało być przyjęcie „odpowiedzialności grupowej”. O istnieniu tej presji świadczyć miał medialny charakter sprawy, powołanie Sędziego J. K. G. na Sędziego przez Prezydenta L. K. oraz Jej szybki awans zawodowy. Te fakty powiązane zostały z wypowiedziami posła P. W. M. na temat winnych upadku spółki P. Tymczasem nie ma żadnych podstaw (skarżący też ich nie przytacza) do wiązania wykonywania przez Prezydenta jego uprawnień Konstytucyjnych w stosunku do każdej osoby sprawującej w Rzeczypospolitej Polskiej urząd sędziego,

także tej wskazanej, z określoną treścią wydanych przez tego sędziego rozstrzygnięć. Nadto samo sugerowanie w uzasadnieniu omawianego zarzutu pozorów, jakoby Sędzia wydanym wyrokiem chciała odwdziaczyć się za powołanie Jej na sędziego jest, wobec braku wskazania konkretnych okoliczności przemawiających za taką oceną, pozbawione jakichkolwiek racjonalnych podstaw, a przez to rażąco nieuprawnione. Zadaniem obrońcy jest działanie na korzyść klienta, ale uprawnienie to ma też niewątpliwie swoje granice prawne i etyczne. Od profesjonalnego uczestnika postępowania karnego można oczekiwać, że wysuwając tak poważne zarzuty uzasadni je okolicznościami, które pozwalałyby chociażby na wątpliwość tak co do postawy sędziego, jak i prawidłowości powołania go na to stanowisko przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Tymczasem obrońca nie wskazał z czego konkretnie wywodzi swoją tezę i co ma świadczyć o działaniu sędziego pod presją, oprócz niekorzystnego dla jego klienta wyniku sprawy.

Jednocześnie w uzasadnieniu kasacji obrońca podniósł, że cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na stwierdzenie, że zachowanie J. M. nie wypełnia znamion czynu zabronionego. Podkreślić jednak należy, że w związku z tym, iż wobec J. M. została orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, dopuszczalny w rozpoznawanej kasacji – w oparciu o przepis art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. – był tylko zarzut dotyczący wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Stąd też prezentowane w uzasadnieniu kasacji na stronach od 4 do 11 okoliczności, i formułowane tam konkluzje, pozostać musiały (i pozostały) poza zakresem rozstrzygania sądu kasacyjnego, jako stanowiące zarzuty nie będące uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. i przez to niedopuszczalnymi z mocy prawa – z uwagi na charakter kary wobec skazanego orzeczonej. W konsekwencji, Sąd Najwyższy nie miał ani procesowych uprawnień, ani tym samym obowiązków rozważać te wskazane przez skarżącego w ten sposób kwestie.

Przedstawione okoliczności implikowały ocenę o oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.